

de ! KUNSTHUMANIORA

OPGELEGDE TEKSTEN TWEEDE JAAR (EERSTE GRAAD)

- A Waarom zeg je niks?
B Hoezo?
A Hoezo?! Van gisteren.
B Wat gisteren?
A Je weet heel goed wat ik bedoel. Gisteravond.
B Gisteravond? Nee, zegt me niks.
A Onze afspraak.
B Van?
A ...
B God. God. God. God. Da's juist. Natuurlijk. Oh. Rats vergeten. Dat is met die.....
A Je wilde niet.
B Wat niet?
A Je wilde gewoon niet mee.
B Dit had ik bij me....Verrassing.

uit 'Fit ' van Johan de Paepe

de ! KUNSTHUMANIORA

OPGELEGDE TEKSTEN TWEEDE JAAR (EERSTE GRAAD)

De taart

Er staat een taart in de etalage,
een grote witte taart.
Wat moet ik doen?

Ik moet aan geld komen,
ik moet een steen door dat raam gooien,
ik moet jarig zijn,
ik moet zorgen dat die juffrouw binnen,
die met die rode lippen,
verliefd wordt op mij -

ik doe mijn ogen dicht,
druk mijn neus tegen het glas,
prevel:
taart, grote witte taart, vlieg ongeschonden door dit raam...
of moet ik zelf bakker worden, banketbakker d'excellence?

Toon Tellegen

de ! KUNSTHUMANIORA

OPGELEGDE TEKSTEN TWEEDE JAAR (EERSTE GRAAD)

Mij fopje niet, Dimi!!!

Depressief?

Jij bent nooit om een grap verlegen, Dimi. Als je echt denkt, dat ik daar intrap, ben je goed gek.

Depressief, jij ? Laat me niet lachen! Ik durf te wedden dat je thuis zit te gieren van het lachen met alle goedgebouwde sukkels die je geloven.

Is het je om de meisjes te doen? Een beetje de zielenpoot uithangen zodat the girls je vertroetelen en je overladen met 101 zoentjes op je 101 pukkels?

Je bent ziekelijk, Dimi.

Mag ik je er trouwens aan herinneren dat ik vorig jaar twaalf weken moest platliggen omdat ik geopereerd was aan mijn rug!

Toen heb je me geen enkele brief geschreven....en je bent me zelfs niet één keer komen bezoeken.

de ! KUNSTHUMANIORA

OPGELEGDE TEKSTEN DERDE JAAR (EERSTE JAAR TWEEDE GRAAD)

Dramatische Expressie - 3WD - dialoog

- Lolo Kom kijken, vlug, kom
- Chris Ik kom, ik kom...
- Lolo Juliette Vigne heeft een nieuwe vrijer.
- Chris Is ze dan niet meer bij Jan?
- Lolo Te laat, ze zijn het café op de hoek binnen.
- Chris Hoe ziet hij er uit?
- Lolo Gewoon. Ze rookte. En, drinken in t café... Als haar moeder dat moest weten...
- Chris Nu, ze zal het van niet ver hebben zeker.
- Lolo Wat bedoel je?
- Chris Ken je haar vader?
- Lolo Ik heb hem al eens gezien ja. Waarom?
- Chris Wel hij is altijd zat, zegt mijn moeder en ze weet het want hij werkt op hetzelfde kantoor als zij.
- Lolo Ze droeg een kort geel kleedje en hij hield haar in de lenden vast, zo... En gisterenavond stond die man op haar te wachten, aan de school, heb je dat niet gezien?
- Chris Die man, hoe oud is hij dan?
- Lolo Minstens 28...
- Chris Haar broer misschien?
- Lolo Een Siamese tweelingbroer dan, ze plakten aaneen als colle-tout. Ik zag ze 's avonds in het donker staan kussen, de slet.
- Chris Dat kon je toch niet zien in het donker .
- Lolo Ik heb het gehoord... ze zuchtte aldoormmm..... mmmm
- Chris Daar zijn ze weer. Hij ziet er goed uit.
- Lolo Kijk ze is weer aan het roken.
- Chris Ik heb ook al eens gerookt.
- Lolo En ...
- Chris Ik werd er doodziek van. Was helemaal niet lekker .
- Lolo Met wie?
- Chris Hoezo met wie?
- Lolo Je was toch niet alleen om te roken, van wie heb je die sigaret gekregen?
- Chris Van Marc
- Lolo Marc Petit?
- Chris Ja.
- Lolo Jakkes Marc Petit. Wanneer was dat?
- Chris Veertien dagen geleden. Ik vind hem wel tof!
- Lolo En waarom heb je mij niets verteld?
- Chris Gewoon, was gewoon na school.
- Lolo Waarom heb je mij niet meegevraagd?

de ! KUNSTHUMANIORA

Chris Ik weet niet... wat scheelt er?

Lolo Niets. Ik moet naar huis. Ik heb nog veel werk voor school.

naar 'Dames Op Visite' van Lolah Bellon

OPGELEGDE TEKSTEN DERDE JAAR (EERSTE JAAR TWEEDE GRAAD)

Verbale vorming - 3WD - opgelegde gedichten

1. Als ik jou verlies (Kees Spiering)

Als ik jou verlies
zal alles zijn als het was
voor je kwam.
Zo kan men het bekijken. Alleen

je zou er zijn geweest, even
vanzelfsprekend als vaders,
als vingers, als namen
die wij moeten dragen.

Misschien zou het zijn als toen
de eik voor mijn raam was gekapt.
Een blik die doorschiet
terwijl hij wil worden gestuit.

Zo'n leegte in leegte
die jij als enige ziet.
Zo'n verdriet, maar dan
groter en langer.

2. Ik werd geboren (Toon Tellegen)

Ik werd geboren
en iemand kwam aansjokken, zette een ladder
tegen mij aan en klom naar boven
met op zijn rug mijn ziel en mijn gedachten

Het begon te regenen
en hij sprong naar beneden,
holde weg om te schuilen, riep nog over zijn schouder:
'Wees gelukkig! Wees maar gelukkig!'
De zon verscheen,
maar er klom niemand meer naar boven.
Niemand legde uit hoe ik mijn gedachten
moest gebruiken,
niemand bracht schaduw,
niemand haalde de ladder weg,
niemand zei dat er niemand meer zou komen.

de ! KUNSTHUMANIORA

3. Geachte lerares (Ed Franck)

Met waterverf schilderen doe je niet
midden in een kleurloze klas
maar in je vrolijke eentje
op een zonverdrongen dag
vlak bij het nieuwsgierige raam.
Niet wàt je schildert
is van belang
maar het zonlicht.
Het nadert over je tafel
raakt de rand van je papier
glijdt proevend over je schildering
en schenkt je kleuren kleur.
Dan word je zelf heel licht
vanbinnen.

de ! KUNSTHUMANIORA

Verbale Vorming - 3WD - opgelegde teksten

1. Het meisje

In het dorp waar ik vandaan kom, noemen ze mij het-meisje-dat-op-de-lucht- kan- leunen. Toen ik nog in de wieg lag, had ik al de kronkelbewegingen van slangen bestudeerd. Toen ik kon lopen, leerden eekhoorns mij tegen een boomstam op te rennen, en ten slotte leerde ik van de apen hoe je van boom tot boom kunt slingeren zonder je benen te breken.

Ik sloeg iedereen in het dorp met verstomming door op de boomtoppen te gaan staan terwijl ik achteroverboog en achterover bleef buigen tot mijn hoofd tussen mijn benen te voorschijn kwam. Mijn ouders noemden mij: ons-meisje-dat-lenig-is-als- een-slang-en- door-de- lucht-springt-als-een-aap.

Fragment uit Het geheim van de Keel van de Nachtegaal, Peter Verhelst, p.12

2. Waterketel

Stel dat iedereen een microfoontje inslikt waarmee het kloppen van het hart wordt versterkt en dat je dat dan hoort uit kleine luidsprekertjes die je in de zak van je overall kan stoppen. En als je 's avonds op je skateboard door de straat rijdt, hoor je iedereen hartslag, en iedereen hoort die van jou, ongeveer zoals sonar. Er is wel iets bizars, ik vraag me namelijk af of alle harten precies tegelijk zouden gaan kloppen, net als vrouwen in één huis die op dezelfde dag ongesteld worden, dat weet ik toevallig, maar eigenlijk wil ik dat niet weten. Het lijkt me in ieder geval heel maf. Alleen de ziekenhuisafdeling waar baby's worden geboren zou klinken als een kristallen kroonluchter in een woonboot, omdat de baby's nog geen tijd hebben gehad hun hartslag op elkaar af te stemmen. En bij de eindstreep van de marathon in New York City zou het als oorlog klinken.

Fragment uit Extreem luid en ongelooflijk dichtbij, J. S. Foer, p.13-14

3. Mijn littekens

De littekens boven mijn rechteroog (1 cm) en onder aan mijn linkerbil (7 cm) zijn er sinds ik op mijn achtste door onze achterdeur ben gelopen. Ik zocht dekking voor de hond, die achter me aan zat, en liep tegen de deur aan. De deur klemde, mijn handen schoten door het glas, ik tuimelde voorover. Een stuk glas dat bovenaan in het kozijn stak, viel en boorde zich in mijn bil. Er was overal bloed. Mijn vader dacht dat het glas in mijn buik zat en tilde me voorzichtig op, half verwachtend dat mijn darmen op de keukenvloer zouden liggen. Toen de dokter de wond dichtnaaide, is mijn moeder flauwgevallen. Omdat ze er niet tegen kan wanneer haar kinderen pijn hebben, zegt ze. Misschien hebben daarom al

de ! KUNSTHUMANIORA

haar kinderen zichzelf verboden om te huilen. Wij zijn kampioenen in het verbijten van pijn, wij allemaal.

Fragment uit Hoe ik het kopbeest versloeg. 23 manieren om niet onzichtbaar te zijn, Mieke Versyp, p.35

4. Bidden

Ik was zeven jaar en ik logeerde bij oma en opa. Ze bidden aan tafel en ook als ze naar bed gaan. Dus vroeg ik aan opa hoe dat moest. 'O Polleke, da's heel makkelijk hoor, als er iets moeilijks is, op school of zo, dan vertel je dat aan God en dan zeg je op het laatst amen, dat is alles. Wil je 't een keer proberen?'

Het werd stil, dus kneep ik mijn ogen dicht en zei: '1 maal 7 is 7, 2 maal 7 is 14, 3 maal 7 is 21, 4 maal 7 is 28, 5 maal 7 is 35, 6 maal 7 is 42, 7 maal 7 is 49, 8 maal 7 is 56, 9 maal 7 is 63, 10 maal 7 is 70, amen.' Toen deed ik mijn ogen weer open. Oma's hand lag in opa's hand en ik zag dat ze elkaar knepen. Ze hielden hun hoofden gebogen. Opa zei: 'Dat is het mooiste gebed dat we ooit hebben gehoord, nietwaar Marie?' 'Ja,' zei oma. 'Het was prachtig.'

Bewerkt fragment uit Polleke, Guus Kuijer, p.15-17

de ! KUNSTHUMANIORA

OPGELEGDE TEKSTEN VIERDE JAAR (TWEEDE JAAR TWEEDE GRAAD)

Dramatische Expressie - 4WD - dialoog

- A Hoi!
- B Joh...
- A Kom jij hier vaak?
- B Nee, het is de eerste keer. En jij?
- A Voor mij is het ook de eerste keer.
- B Ja?
- A Ja.
- B Oh...
- A Waarom?
- B Nee, niets... Ik dacht alleen...
- A Wat dacht je?
- B Nee, niets. Niets...
- A Kom zeg, het is de eerste keer dat ik je zie.
Jij vraagt mij: 'Kom je hier vaak?'
Ik zeg: 'Nee, het is de eerste keer!'
En jij zegt: 'Ja? Wat bedoel je daarmee met die 'ja'?'
- B Niets, ik bedoel helemaal niets. Ik vroeg me alleen af...
- A Wat vroeg jij je af?
- B Niets, alleen kreeg ik de indruk dat...
- A Ah zo, nog beter, jij kent mij van haar nog pluim, het is de eerste dat ik je zie, maar je hebt wel al een indruk. Stel je voor, een indruk! Welke indruk?
- B Excuseer mij, ik wou je helemaal niet...maar...
- A Maar wat?
- B Ik had de indruk dat...
- A Dat wat?
- B Ik had de indruk dat jij hier al eens eerder was geweest.
- A Wat? Ik hier al eens eerder geweest? Waar haal je dat nu?
- B Sorry, maar je leek me hier zo... vertrouwd, zo, ja, zo rustig, zo...
- A Dat is vreemd ik had net de indruk dat jij hier...
- B Nee, nee ik kom hier voor de eerste keer, echt waar, ik...
- A Weet je wat?
- B Nee.
- A Misschien moeten we samen maar eens een koffie gaan drinken.
- B Koffie drinken? Waar?
- A Hier in de buurt...
- B Hoe weet jij dat je hier in de buurt koffie kan drinken?
- A Euh...ja... ik weet niet maar dit lijkt me wel een buurt waar je ergens samen... koffie kan drinken.

de ! KUNSTHUMANIORA

- B Ik heb het altijd geweten. Ooit kom ik op een plek voor de eerste keer, zomaar een plek waar ik iemand ontmoet die... Ja, zo iemand die mij de indruk geeft dat hij (zij) daar al wel eerder is geweest en mij vraagt om... koffie met hem (haar) te drinken...

Uit: Herwig de Weerd

de ! KUNSTHUMANIORA

OPGELEGDE TEKSTEN VIERDE JAAR (TWEEDE JAAR TWEEDE GRAAD)

Verbale vorming - 4WD - opgelegde teksten

Vorgevoel

Het moment dat Caitlin naar huis gebracht wordt, sta ik langs de weg. Niemand heeft me verteld wanneer ze uit het ziekenhuis ontslagen zal worden, maar ik heb een vorgevoel, en ik sta er al de hele morgen. Ik drentel wat rond, knijp met mijn nauwelijks genezen vingers de uitgebloeide koppen van de geraniums op de vensterbanken af en wrijf de grassprietten, die door de regen opnieuw hun groene kleur hebben, onder mijn schoenzolen tot bruine worstjes.

Wanneer de ziekenwagen voorbijkomt, sta ik met de rug naar het huis, in de binnenkant van de bocht. Door de wind en het ruisen van de bomen heb ik hem niet horen aankomen. Hij komt langzaam van om de hoek de helling op, de motor laag brommend in tweede versnelling. Ik krijg ruimschoots de tijd om door de raampjes naar binnen te kijken. Caitlin ligt niet achteraan op de berrie, zoals drie weken geleden, toen ze met loeiende sirenes weggebracht werd. Ze zit rechts van de chauffeur, zelfbewust voor zich uit kijkend alsof ze gewoon is met ziekenwagens te reizen.

Behoedzaam neemt de ambulancier de bocht. Ik volg hun beweging niet alleen met mijn ogen en mijn hoofd, maar met mijn hele lichaam door langzaam om mijn as te draaien, mijn armen slap naar beneden en mijn kin een beetje vooruit. Voor ik het goed beseft kijken we elkaar in de ogen. Ik wil knikken, mijn ogen snel sluiten en weer openen, of iets roepen, maar mijn gezicht versteent. Ze kijkt naar me zoals je naar een voorbijkomend gebouw kijkt, of naar een onbekende wandelaar waar je geen acht op slaat. Ze lijkt een heel gewoon meisje, zoals ze daar zit, een meisje dat de helling af fietst en ze te voet weer beklimt, een meisje dat op warme dagen tot aan haar knieën in de vijver gaat staan, en zich plots, onverwacht, met een schreeuw languit in het water laat vallen, een meisje dat 'Shit, die rem doet het niet!' roept als ze zonder dat haar moeder het weet met de auto een rit door de heuvels maakt.

uit 'Vallen' Anne Provoost

de ! KUNSTHUMANIORA

Verteller

Iets wat van veraf een willekeurig stukje van een willekeurig leven had geleken. Een man op zijn schommelstoel, een vrouw die zich omdraait, langzaam, en het huis ingaat. Het stelt niks voor. Het leven knettert, het verbrandt woeste ogenblikken en in de ogen van iemand die op slechts twintig meter afstand passeert is het niet meer dan een beeld als een ander, zonder geluid en zonder geschiedenis. Zodoende. Maar deze keer was Mormy degene die passeerde. Mormy. In iedere andere geest zou dat beeld zijn weggeleden, in een tel, voor altijd verdwenen. In de zijne bleef het als een afdruk achter, vastgeklonken, er ingeprent. Het leven als het sterker leeft dan normaal. Dat herkende hij. En hij bleef er dan als gehypnotiseerd naar kijken. In feite was het de verbazing die hem parten speelde. Hij had geen enkel verweer tegen de verwondering. Het leven deed een zet; en de verwondering maakte zich van hem meester. Het gevolg was dat Mormy een, bij wijze van spreken, onderbroken perceptie van de wereld had. Een reeks vaste - wonderbaarlijke - beelden en stukjes van dingen die kwijt waren, gewist, nooit tot in zijn ogen gekomen.

De waarheid is dat we zoveel dingen zien en horen en aanraken... het is alsof we een oude verteller in ons meedragen die ons voortdurend een verhaal vertelt dat nooit is afgelopen en dat vol zit met duizenden details. Hij vertelt maar door, hij houdt nooit op, en dat is het leven. Misschien was er in de verteller die binnen in Mormy zat iets kapot gegaan, misschien had hij door de een of andere geheel eigen pijn zo'n bepaalde vermoeidheid gekregen waardoor hij alleen nog maar stukjes van verhalen kon vertellen. En tussen het ene en het andere stukje, de stilte. Dat zou kunnen. Sommige mensen noemen het een engel, de verteller die ze in zich meedragen en die hun het leven vertelt. Wie weet wat voor vleugels de engel van Mormy had.

uit 'Land van glas' Alessandro Baricco

de ! KUNSTHUMANIORA

OPGELEGDE TEKSTEN VIJFDE JAAR (EERSTE JAAR DERDE GRAAD)

Toneel - 5WD - dialoog

PETRA Heb je er al eens over nagedacht om met me te vrijen (voetballen, studeren, auto te rijden...)?

HIPPO Ik denk bij iedereen aan vrijen.

PETRA Zou het je "gelukkig" maken?

HIPPO "Gelukkig" is niet het juiste woord...

PETRA Ok, zou je het "prettig" vinden?

HIPPO Nee, dat vind ik nooit.

PETRA Maar, waarom doe je het dan?

HIPPO Het leven duurt te lang.

PETRA Ik denk dat je het prettig zou vinden met mij.

HIPPO Sommigen zullen dat vinden, die houden daarvan, die hebben een leven...

PETRA Jij hebt een leven!

HIPPO Nee, bezigheidstherapie, wachten...

PETRA Op wat?

HIPPO Weet ik niet, op iets dat gaat gebeuren?

PETRA Excuseer, tijd met mij doorbrengen is wel avontuur met een grote A.

HIPPO Sorry, ik wou je niet beledigen.

PETRA Blijf jij maar klagen en wachten op "godweetwat", terwijl de rest van de wereld feest viert.

HIPPO Ik zou wel willen, maar ...

PETRA Maar wat...

HIPPO Ik.....misschien moet ik het gewoon doen, ja, het risico nemen...

PETRA Mijn goesting is over.

naar PETRA EN HIPPO, Sara Kane

de ! KUNSTHUMANIORA

Toneel - 5WD - monoloog

Monoloog Irina

*Irina, de jongste zuster, wordt vandaag 20 jaar.
Zij praat tegen de dokter, Ivan Romanovitsj Tsjeboetykin*

Ivan Romanovitsj, lieve Ivan Romanovitsj! Waarom ben ik vandaag toch zo gelukkig? Alsof ik op een zeilschip zit, met boven me de wijde hemel waar grote, witte vogels zweven. Hoe komt dat? Waardoor?

Vanmorgen toen ik wakker werd, opstond en me waste, toen leek het plotseling of alles me op deze wereld duidelijk was en wist ik hoe we moeten leven. Liefste Ivan Romanovitsj, ik weet het allemaal. Een mens moet werken, zich in het zweet werken, wie of wat hij ook is. Alleen daarin ligt de zin en het doel van zijn leven, zijn geluk, zijn enthousiasme. Wat heerlijk om een arbeider te zijn, die voor dag en dauw opstaat om stenen te kloppen op straat, of een herder, of een schoolmeester die kinderen lesgeeft, of een machinist op een locomotief....

Mijn God, waarom een mens? Je kunt nog beter een os zijn of een doodgewoon paard, als je maar werkt, dan een jongedame die om twaalf uur wakker wordt, haar koffie op bed krijgt en twee uur nodig heeft om zich aan te kleden. Dat is iets verschrikkelijks!

Zoals je soms in de hitte snakt naar water, zo snak ik ernaar om te werken. En als ik voortaan niet vroeg opsta en aan de slag ga, dan moet u mij links laten liggen, Ivan Romanovitsj!

uit 'DRIE ZUSTERS' - Anton Tsjechov

de ! KUNSTHUMANIORA

Monoloog Tsjeboetykin

Ze kunnen allemaal doodvallen.....allemaal. Dat denkt maar, omdat ik dokter ben, dat ik iedere zieke kan genezen, maar ik weet absoluut niets, ik ben alles vergeten wat ik wist, ik weet niets meer, echt niets meer. Doodvallen kunnen ze.

Vorige week woensdag moest ik een vrouw behandelen in Zasp- en die ging dood, en het is mijn schuld dat ze dood ging....Ja, vijftwintig jaar geleden, toen wist ik nog wel iets, maar nu weet ik niets meer. Niets. Misschien ben ik wel geen mens, maar doe ik maar of ik handen heb, en voeten, en een hoofd; misschien besta ik helemaal niet en denk ik alleen maar dat ik loop, en eet , en slaap .

O, ik wou dat ik niet bestond.

God mag het weten...Eergisteren conversatie op de club en maar praten: Shakespeare, Voltaire ...ik heb niks van ze gelezen, nog nooit, maar ik trok een gezicht alsof ik ze wel gelezen had. En de anderen ook, net als ik. Misselijk gedoe! Bekrompen! En toen moest ik weer denken aan die vrouw die ik woensdag had laten creperen...en alles kwam weer boven, en ik voelde me plotseling zo belazerd, zo walgelijk, zo afgrijselijk....ik ben me gaan bedrinken...

uit 'DRIE ZUSTERS' - Anton Tsjechov

de ! KUNSTHUMANIORA

Monoloog Kostja Trepljov

Ik heb je vervloekt, gehaat, je brieven en je foto's verscheurd maar tegelijkertijd wist ik dat mijn hart eeuwig aan jou toebehoort. Ik moet van jou houden, het kan niet anders. Sinds ik jou verloren heb en begonnen ben met publiceren, is het leven voor mij ondraaglijk geworden - ik lijd....Mijn jeugd werd als het ware ineens afgekapt, ik heb het gevoel dat ik al negentig jaar op de wereld ben. Ik noem je naam, ik kus de grond waarop je hebt gelopen; waar ik ook keek, overal zag ik je gezicht, je lieve glimlach, die de beste jaren van mijn lieve leven heeft verlicht....

Ik ben eenzaam, niemand die mij verwarmt, die mij genegenheid schenkt. Ik heb het koud, alsof ik in een kelder zit, en wat ik ook schrijf, 't is allemaal droog, hard, duister. Blijf hier, ik smeeek het je, of laat me met je meegaan !

uit 'De meeuw' - Anton Tsjechov

Monoloog Jermolaj Lopachin

Ik heb hem gekocht! Wacht even, mensen, als u zo goed wilt zijn, mijn hoofd loopt over, ik kan niet praten....

We kwamen op de veiling, Deriganov zat er al. Leonid Andrejitsj had maar 15.000 en Deriganov bood, exclusief de schulden, meteen 30.000. Ik had de zaak in de gaten, ik ging met hem mee en bood veertig. Hij vijfenveertig. Ik vijfenvijftig. Hij, ziet u, verhoogt het bod met vijf, ik met tien....Wel, toen was het afgelopen. Ik bood negentig, exclusief de schulden, en daar bleef het bij. De kersentuin is nu van mij, van mij! Lieve God, Heer in de hemel, de kersentuin is van mij! Zeg me dat ik dronken ben, niet goed bij mijn hoofd, dat ik me dit alles alleen maar verbeeld....

Lach niet om me! Als mijn vader en grootvader toch eens op konden staan uit hun graf en zien wat er allemaal gebeurd is. Hoe hun Jermolaj, de geslagen analfabeet Jermolaj, die in de winter op blote voeten liep, hoe deze Jermolaj een landgoed heeft gekocht, een landgoed mooier dan wat ook op de wereld.

Ik heb het landgoed gekocht waarop mijn grootvader en vader slaaf waren, waar ze nog niet eens in de keuken mochten komen.

Ik droom, ik verbeeld het me, het lijkt maar zo....

uit 'DE KERSENTUIN' - Anton Tsjechov